

(Пешчаник.нет)

Поводом ["Отвореног писма председнику Републике и посланицима Народне скупштине Србије"](#)

Да се писмо наших уредника Ђорђа Вукадиновића и Слободана Антонића имало *рашта и родити*

показала је чинџеница да је сајт Пешчаника, у једном тренутку, имао на насловној страни три текста ~~њему~~ посвећена! Три неуморна прегача и верна пратиоца НСПМ-а – Т. Панчић, Љ. Живков и, наравно, С. Басара – ни овог пута нису пропустили прилику да нешто сроче на НСПМ тему, па макар то било и питање заједничке фотографије или дилема да ли двојица чине групу. Преносимо, само за издржљиве.

Теофил Панчић: Маркс, Енглеиз и Ленир

Коментатори који желе да оставе утисак учености радо се, у било којој прилици, позивају на ону мисао Карла Маркса како се догађаји у историји одвијају на малко чудан начин: премијерно као трагедија, репризно као фарса. Тако је, дакле, говорио Маркс (део знаменитог трија «Маркс, Енглеиз и Ленир», а све по Вујици Решину Туцићу, пре који дан преминулом новосадском песнику, једном од првака војвођанске неоавангарде). Слободан Антонић и Ђорђе Вукадиновић одвише су опхрвани државотворним бригама да би уочили било какву фарсу на видуку: они мисле да нам се управо дешава *страшна трагедија*,

а та се трагедија зове Статут Војводине. Наиме, Статут је по њима први крупнији корак у једном процесу који ће ваљда законито довести до нестанка једне државе (Србије, у границама у каквим је знамо), и настанка друге (Војводине, дакако). Па добро, свако има право да се бави предвиђањем будућности, све док то не наплаћује као врача, манипулишући људским страховима и надама.

О «Отвореном писму председнику Републике и посланицима Народне скупштине Србије»

Пише: Панчић, Живков, Басара
петак, 04 децембар 2009 19:28

које су четвороручно компоновала двојица првака НСПМ-труста већ се у јавности доста говорило. Писмо је упућено пред само усвајање Статута и пратећег Закона о надлежностима Војводине, мада је одавно било јасно да постоји парламентарна већина за њих, као и недвосмислена политичка воља да се с тиме напokon заврши, то јест, да се коначно усвоји ова, знатно окрњена верзија Статута. Отуда је јасно да аутори нису могли рачунати на некакву «практичну» политичку корист од свог чина, чак и кад би било могуће да парламент једне земље у последњи час преплашено опозива своје одлуке због дубљих или плићих стрепњи и сумњи двојице универзитетских наставника. Испада, отуда, да је ова акција више на трагу оног «рекох и спасих душу своју»... Па онда није чудно ни да се Отворено писмо завршава парастарозаветном пророчком грмљавином: «не можете рећи да нисте знали и да нисте на време упозорени».

Е сад, сва она већ изанђала «антистатутна» општа места која су посејана уздуж и попреко овог Отвореног писма не би завређивала никакав коментар: све је већ речено са обеју страна, цела је прича већ досадна, нема ту више никаквих померања, нити је више икога могуће убедити да промени већ формирано мишљење, на ову или ону страну. Али, има у Антонић-Вукадиновић писму један аргументацијски слој који нисам запазио код других, и који је занимљив и интригантан за претресање. Наиме, аутори држе да постоји један неотклоњиви «структурни» проблем због којег је свака иоле «јача» аутономија Војводине погубна по Србију као државу: «Данашња Србија је исувише мала земља за 'регион' каква је Војводина. Србија (без Косова) има 7.5 милиона становника. То значи да њени региони треба да имају највише 800.000 становника. Утемељењем државоликог ентитета од 2,0 милиона становника северно од Саве и Дунава, унутар Србије се ствара један пара-државни организам и – слично Уставу из 1974. – у саме темеље државе поставља нека врста темпиране институционалне бомбе са одложеним дејством. Ова гломазна етатизована структура, у сваком случају, није и не може бити она толико потребна демократска децентрализација, а још мање функционална регионализација земље, за коју се издаје.» Пред крај свог писма, А. & В. предлажу лек и за ову бољку: децентрализацију и регионализацију треба «пренети на мање и функционалније регионе – попут Срема, Баната или Бачке – које треба што пре формирати».

Шта смо, дакле, овде имали? Војводина је, са два милиона људи, замашном територијом, економском моћи и ресурсима свих врста, малко одвећ велика и јака за ову и овакву Србију. Па, шта онда да радимо с таквом и толиком Војводином? Да је превентивно раздробимо, најбоље на три дела, три срца јуначка: Срем, Банат и Бачку. Пали ли вам се лампица: на шта вас ово подсећа? Антонић-Вукадиновићев предлог напосто је дословни «плагијат» онога за шта су српски националисти још од раних седамдесетих оптуживали СФРЈ власт: да је сматрала да је Србија одвише велика и јака унутар југословенског контекста, и да је зато треба некако сапети, рецимо, раздробити је на три дела («Ужас» плус две покрајине, де факто независне од републичког, мада не и од федералног Београда). Нису ли нам ти људи двадесетак година пробијали уши да је незванична, али делатна парола позног титовског (Ћосић би рекао: брионског) режима била «слаба Србија – јака Југославија»? Е сад, кад никакве Југославије више нема, НСПМ прваци предлажу то исто, само што сад, у контексту Србије као самосталне државе, гесло гласи: «слаба Војводина – јака Србија»...

Како се окончало оно прво? То бар предобро знамо: трагедијом. Како ће се окончати ово друго? Ако будемо имали среће и памети – фарсом. Ето, Маркс, Енглез и Лењир још могу нечему да нам послуже.

Пешчаник.нет, 01.12.2009.

Љубомир Живков: Имају ли Вукадиновић и Антонић неку заједничку фотографију? Докле да се делимо?!

Водећи српски политички мислиоци који нису сад више ни нови Антонић и Вукадиновић (alphabetical order) послали су отворено писмо Скупштини Србије те председнику Тадићу о коме не знам баш је ли епистоли посветио дужну пажњу, сутра лети у Брисел, у уторак има заказано код судије за прекршаје...

Углавном су теоретичари благовремено, па нека је и у последњи минут, узвикнули „дрште Војвдину“ (наднаслов њихове посланице је „Србија међу уставима“), појам аутономије мутан им је једнако као њиховом сараднику Живадину, јавило се два милиона читалаца који су листом против даљег комадања Србије, кидања њеног ткива, „хвала вам што постојите“ општи је тон неподељене подршке, противници аутономије даноноћно стражаре на сајту НСПМ бодрећи научнике да се снагом ума супротставе галопирајућој сецесији, читам мало шта публика збори, па се враћам изворном тексту, деконцентрише

Пише: Панчић, Живков, Басара
петак, 04 децембар 2009 19:28

ме што су писци овог невероватно сложеног есеја сваки на својој фотографији, раздвојени у простору и времену: Вукадиновић из своје мислим апсолвентске фазе, Антонић у својој савременој верзији, у бесмртном руху професора универзитета, браон сомотском сакоу, ако ме ревер не вара, и мајици са рол-крагном, ако ме вид не вара, па зар вас двојица немате заједничку фотографију?! Два момка које два удаљена војна одсека пошаљу у исту чету сликају се заједно кад први пут изађу у град, вас двојицу публика прима као Николетина Маркса и Енгелса, а истрајавате сваки у свом оквиру?!

Сетимо се учења Живадиновог: „Прво је питање – откуда покрајини границе и процедура за њихово мењање?! Границе означавају територију на којој се врши суверена власт, на којој делује апарат са монополом принуде. Може ли покрајина имати монопол принуде? Логично је да не може, али онда покрајина не може имати ни границе...“ Заиста, што дуже гледам диптих на сајту, Вукадиновић ми све више личи на Војводину која канда одлази у непримекјеност, Антонић симболизује Србију којој од какве су користи границе и монопол принуде ако Вукадиновића нема!

Пешчаник.нет, 30.11.2009.

Светислав Басара: Установе

Да сам на месту Бориса Тадића, добро бих се забринуо. Није мала ствар, Вукадиновић и Антонић издали заједничко саопштење. Ова два инокосна пословодна органа обично раде на истом послу, али одвојено. У њиховом жаргону - објективно и непристрасно. Али када се ситуација усложни, када историјске околности наложе строгост, ево двају делија где удружују енергије, па зашиље пера и одашаљу енциклику.

Ова последња се зове: "Отворено писмо Ђорђа Вукадиновића и Слободана Антонића

Председнику републике и посланицима Народне скупштине Србије".

Браним републиканско право да сваки грађанин, кад има неку примедбу, основану, неосновану, свеједно, упуту дописи председнику. И сам сам га, грешна ми душа, у пар наврата користио. Лепа је то и тешко извојевана слобода, али „да ли ће слобода знати да пева ко што су сужњи певали о њој“, то је већ метафизичко питање.

Сви знамо да, када неки „грађанин“ искористи уставно право па отвори срце председнику, то у најбољем случају послужи као добар предмет за спрдачину шалабајзера и шалабајзерки које је президент окупио на (туђем) двору у коме се башкари. Опет велим: велики је помак што се уопште може писати председнику; било је хација који су стиснули петљу па слали писма другу Титу и завршили у конзерви месног нареска. Не треба претеривати у очекивањима. Али не треба отићи у другу крајност, па баталити дописивање са властодршцем. Тиха вода брег рони, знате ваљда на шта мислим.

Што ће рећи: Вукадиновић и Антонић имају свако право на речену работу. Но, када се посланица потпише двоимено, Вукадиновић и Антонић, то мене, да простите, подсећа на групњак. Да ли ми, конзументи отвореног писма, треба да схватимо да су Вукадиновић и Антонић (не иде абецедно ни азбучно, да се зна ко је главни) некакав ентитет, институција српског народа, диумивири, добри духови, ко зна шта се ту хоће? Бива да се два аутора удруже у састављању каквог сочиненија; буде покатак из те работе нешто вредно читања, али најчешће од тог посла ништа. Да ли урадак нареченог двојца, којег бих најбеневољентније могао описати као Коштуничину изјаву за штампу, захтева четири руке?

Да не буде да сам прзница, и Јоргос и Рухо имају сва права да ненавиде војвођанску аутономију. Имају неутуђиво право да привиђају сецесију, распарчавање и најновију

Реакције на отворено писмо уредника НСПМ

Пише: Панчић, Живков, Басара
петак, 04 децембар 2009 19:28

халуцинацију - некакву брионску Србију. Аман, господо, своје ставове потпишите именом и презименом. Па онда припретите председнику: „Од те одговорности пред историјом, пред прецима и потомцима, ништа вас неће моћи амнестирати. Тим пре што не можете рећи да нисте знали и да нисте на време упозорени.“

Опет кажем, не био ја у Тадићевој кожи, поготову што су научници уз упозорење окачили и слике, образ у образ, па ти Борисе види смеш ли се оглушити о вапај двају праведника, а ако Бог и Коштуница дају и уставне категорије „Вукадиновић и Антонић“.

Сад, ако начело саборности и колективизма налаже да научници игноришу најординарније лажи типа „аутономија је смишљена да би се укинула ћирилица“ иако у статуту Војводине црно на бело пише да је „службено писмо у Војводини ћирилица“, немојмо се зачудити кад једнога дана Вукадиновић и Антонић у неком мају издају саопштење да је у ствари децембар.

Липе цвату, бехар мирише, али рекли Вукадиновић и Антонић. Облачите капуте. Живела Србија.

Пешчаник.нет, 30.11.2009. (Пренето из листа "Данас")